

Sygn. akt II K 120/15

2 Ds. 1371/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSR Iwona Kowalik

Protokolant Katarzyna Małolepsza

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Świdnicy **J. T.**

po rozpoznaniu w dniach: 16 kwietnia 2015 roku, 22 maja 2015 roku, 25 czerwca 2015 roku, 10 września 2015 roku, 09 października 2015 roku, 10 listopada 2015 roku, 15 grudnia 2015 roku, 28 stycznia 2016 roku, 05 kwietnia 2016 roku, 06 maja 2016 roku, 24 maja 2016 roku, 19 lipca 2016 roku i 22 lipca 2016 roku sprawy karnej

T. K. (1)

ur. (...) w S.

córki A. i K. z domu K.

oskarżonej o to, że:

w okresie od dnia 14 lutego 2014 roku do września 2014 roku w M. woj. (...), prowadziła osobiście działalność gospodarczą, tj. firmę P.H.U S. - T. K. (1), polegającą na dokonywaniu i zakupu oraz sprzedaży towaru a także rozliczania podatku od towarów i usług, czym nie zastosowała się do orzeczenia Sądu Rejonowego VI Wydziału Gospodarczego w W. **sygnatura akt VI Gzd 1/13** z dnia 25 marca 2013 roku, prawomocnego z dniem 14 lutego 2014 roku, którym to postanowieniem pozbawiono ją prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni fundacji, lub stowarzyszeniu na okres 3 lat, przy czym w chwili popełnienia przestępstwa miała ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania własnym postępowaniem,

tj. o czyn z art.244 kk w zw. z art. 31§2 kk

I. oskarżoną **T. K. (1)** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku, z tym, że przyjmuje, iż czyn ten został popełniony w okresie od marca 2014 roku do września 2014 roku, tj. czynu z art. 244 kk, w brzmieniu tego przepisu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, w zw. z art. 31§2 kk i za czyn ten na podstawie art. 244 kk wymierza jej **karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

II. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk, w brzmieniu tych przepisów obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, zawiesza oskarżonej warunkowo wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności tytułem próby na okres lat 3 (trzech);

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata Z. G. kwotę 1756,44 zł (tysiąc siedemset pięćdziesiąt sześć złotych i czterdzieści cztery grosze) brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu;

IV. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości i wymierza jej opłatę w kwocie 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z dniem 10.01.2006r. T. K. (1) rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej początkowo pod nazwą P.H.U. (...) T. K. (1) z siedzibą w (...). Następnie nazwa firmy została zmieniona na P.H.U. (...) T. K. (1), nowy numer REGON: (...), siedziba firmy pozostała bez zmian, rodzajem przeważającej działalności firmy było: cięcie, formowanie i wykończanie kamienia. Prowadzeniem działalności gospodarczej w ramach w/w firmy zajmowała się wyłącznie oskarżona. Prowadzeniem księgowości w firmie (...) zajmowało się Biuro (...) z/s w Ś., ul. (...), a następnie z /s w S., którego właścicielem był E. G. (1). Od marca 2014 roku prowadzeniem biura zajmowała się córka R. G. – A. A. (2). Oskarżona w dniach 19.08.2014r. i 11.09.2014r. dostarczała zaświadczenia lekarskie do biura E. G. celem przekazania ich do ZUS-u.

Dowód: zeznania E. G. (1) – k- 78-79, 856v.-857, (...) -1126v.

A. A. (2) – k- 1351-1352

wyjaśnienia oskarżonej – k-126-129, 721v.-722

kserokopia informacji z (...) k- 5

kserokopia REGON – k- 7

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu Wydział VI Gospodarczy z dnia 25.02.2013r., sygn. akt VI Gzd 1/13, T. K. (1) została pozbawiona prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek przez pełnienie funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu – na okres 3 lat. Została także obciążona kosztami sądowymi. Postanowienie uprawomocniło się w dniu 14.02.2014r.

Dowód: kserokopia postanowienia SR w Wałbrzychu z dnia 25.02.2013r. – k- 2

Pomimo prawomocnego z dniem 14.02.2014r. postanowienia Sądu Rejonowego w Wałbrzychu T. K. (1) nadal prowadziła działalność gospodarczą na własny rachunek.

W okresie od marca 2014 roku do września 2014 roku składała do Urzędu Skarbowego w Ś. deklaracje VAT-7, w których wykazywała obrót oraz nabycie towarów i usług. Za okres od marca do maja 2014 roku oraz za sierpień 2014 roku oskarżona w składanych deklaracjach wykazała sprzedaż i nabycia, zaś za okres czerwca i lipca 2014 roku – nabycia.

I tak: w marcu 2014 roku wykazana została dostawa towarów i usług na terenie kraju na kwotę 10790 zł, nabycie towarów i usług pozostałych na kwotę 15122 zł netto. W kwietniu – dostawa towarów i usług na terenie kraju na kwotę 21000 zł, nabycie towarów i usług pozostałych – 17473 zł netto. W maju – dostawa towarów i usług na terenie kraju na kwotę 6200 zł, nabycie towarów i usług pozostałych – 7022 zł netto. W czerwcu – dostawa towarów i usług na terenie kraju na kwotę 0 zł, nabycie towarów i usług pozostałych – (...) netto. W lipcu - dostawa towarów i usług na terenie kraju na kwotę 0 zł, nabycie towarów i usług pozostałych – 17261 zł netto. W sierpniu – dostawa towarów i usług na terenie kraju na kwotę 3395 zł, nabycie towarów i usług pozostałych – 1672 zł netto. Powyższe deklaracje były sporządzane przez biuro E. G. na podstawie dokumentów dostarczanych przez oskarżoną, a następnie przesyłane elektronicznie do Urzędu Skarbowego w Ś.. T. K. (1) nie powiadomiła E. G. o prawomocnym pozbawieniu jej prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek. O przedmiotowym zakazie E. G. dowiedział się w czasie

przesłuchania w charakterze świadka w dniu 06.09.2014r., po czym niezwłocznie wypowiedział umowę o świadczenie usług księgowych oskarżonej. Z dniem 26.11.2014r. oskarżona wyrejestrowała działalność gospodarczą.

Dowód: zeznania G. G. – k- 13-14, 908v.

E. G. (1) – k- 78-79, 856v.-857, (...) -1126v.

T. F. – k- 992v.

A. A. (2) – k- 1351-1352

częściowo wyjaśnienia oskarżonej – k- 126-129, 721v.-722

pismo Naczelnika US w Ś. z dnia 29.08.2014r. – k- 3, 35

kserokopie deklaracji VAT-7 – k- 15-22

W wydanej opinii sądowo – psychiatrycznej biegli stwierdzili, że T. K. (1) cierpi na chorobę psychiczną w znaczeniu psychozy określanej jako zaburzenie paranoiczne. Tempore criminis oskarżona miała ograniczoną w stopniu znaczną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania własnym postępowaniem. W przedmiotowej sprawie zachodzą warunki z art. 31§2 kk. Biegli wskazali też, że oskarżona może stawać przed Sądem i brać udział w postępowaniu.

Dowód: opinia sądowo – psychiatryczna – k- 471-473

T. K. (1) ma obecnie 59 lat, wykształcenie średnie, z zawodu jest rolnikiem, mężatka, na utrzymaniu ma jedno dziecko, bez dochodu, utrzymuje się z pomocy rodziny, karana sądownie za przestępstwo z art. 300§2 kk i z art. 286§1 kk.

Dowód: dane osobo-poznawcze oskarżonej – k- 652, 721

dane o karalności – k- 112-113, 1467-1469

odpis wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy – k- 120

T. K. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu.

W postępowaniu przygotowawczym wyjaśniała, że odwoływała się od decyzji i orzeczeń, zaś wpisy i decyzje, w tym decyzje Sądu oraz wydane przez Ministra Gospodarki, miały wady prawne. Oskarżona przyznała, że zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej z dniem 26.11.2014r., zakończyła ją na plusie, to jej klienci są niesolidni, winni są oskarżonej 200000 zł.

Na rozprawie przed Sądem oskarżona odmówiła składania wyjaśnień, podtrzymała dotychczas złożone. Odpowiadając na pytania podała, że w okresie z aktu oskarżenia nie dokonywała zakupów towarów ani sprzedaży towarów, kupowała jedynie na firmę znaczki w związku z korespondencją, uiściła też opłatę za telefon na firmę. Następnie przyznała, że w okresie z a/o prowadziła działalność gospodarczą do 26.11.2014r., wniosła apelację, a czynności w firmie wykonywała jako odpowiedź na pisma Sądu, w związku ze sprawami prowadzonymi w sądach. Nie pamięta czy w tym okresie były realizowane wcześniejsze umowy oraz jakie transakcje były realizowane, nie zawierała umów, bo była chora, miała zabieg operacyjny, potem zwolnienie 30-dniowe po szpitalu, leczyła się do 02.09.2014r. Przyznała, że w okresie z a/o dokumentację prowadziło biuro rachunkowe p. G., z którym ma umowę od 2009 roku, prowadziła ją córka E. G.. Zaprzeczyła, by w okresie z a/o pojawiali się kontrahenci, do (...) syn był zatrudniony w firmie oskarżonej, został zwolniony, oskarżona nie wie czym się zajął. Wyrejestrowała firmę 26.11.2014r., bo nie miała fizycznie siły jej prowadzić, była nękana przez zastępcę Prokuratora Rejonowego. Oskarżona podała, że w okresie z a/o mąż otrzymywał rentę w kwocie 629 zł, nie jest w stanie powiedzieć, czy było to wtedy jedyne utrzymanie męża i oskarżonej.

Sąd zważył:

Materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozostawia żadnych wątpliwości co do sprawstwa i winy T. K. (1) w przedmiocie zarzucanego jej czynu z art. 244 kk popełnionego w okresie przyjętym w punkcie I części dyspozytywnej wyroku.

Ustalenia faktyczne w sprawie Sąd oparł przede wszystkim na wiarygodnych zeznaniach świadków: G. G., E. G. (1) – z zastrzeżeniem, o którym poniżej, T. F. i A. A. (2), gdyż zeznania w/w świadków nie budzą żadnych wątpliwości Sądu co do ich zgodności z rzeczywistym przebiegiem wydarzeń, cechuje je spójność wewnętrzną, a także zgodność z pozostałymi dowodami, głównie ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami, a wskazanymi w stanie faktycznym uzasadnienia. Wiarygodności tychże dokumentów nie kwestionowała żadna ze stron postępowania, zaś Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności tę wiarygodność podważających. Natomiast pozostałe dokumenty przedłożone przez oskarżoną, a ujawnione w toku postępowania, nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy lub też jej nie dotyczyły, dlatego - jako nieprzydatne dla czynienia ustaleń faktycznych w sprawie - zostały przez Sąd pominięte.

Natomiast zeznania świadka S. K., syna oskarżonej, wobec skorzystania przez w/w z odmowy składania zeznań, nie podlegały ocenie Sądu.

G. G. w złożonych zeznaniach opisała okoliczności dotyczące prowadzenia przez oskarżoną działalności gospodarczej po prawomocności postanowienia SR w Wałbrzychu, które zostało przesłane do wiadomości Naczelnika US w Ś.. Wskazała w których miesiącach 2014 roku T. K., za pośrednictwem biura (...) G., składała deklaracje VAT-7 wykazując w nich sprzedaż i nabycia.

Okoliczności powyższe potwierdził w złożonych zeznaniach również świadek T. F. – naczelnik US w Ś. – wskazując ponadto, że do urzędu wpłynęła także deklaracja dla podatku od osób fizycznych za 2014 roku, a oskarżona wykazała w niej jako źródło przychodu „działalność gospodarczą” i kwota tego przychodu jest tożsama z kwotą obrotów według deklaracji VAT-7 w miesiącach po prawomocnie orzeczonym zakazie prowadzenia działalności gospodarczej przez oskarżoną. Ponadto świadek zeznał, że do US w Ś. wpłynęła także deklaracja PIT-4, na podstawie której urząd posiada informacje, że w marcu i kwietniu 2014 roku oskarżona zatrudniała pracowników.

E. G. (1) zeznał o okolicznościach prowadzenia od 2009 roku, na podstawie udzielonego przez oskarżoną pełnomocnictwa, księgowości dla firmy PHU (...) T. K. (1) oraz składania co miesiąc, również w 2014 roku, deklaracji VAT-7 na podstawie dostarczanych przez oskarżoną dokumentów dotyczących prowadzonej działalności gospodarczej. Zeznał też, że oskarżona nie poinformowała biura ani świadka o orzeczonym prawomocnie zakazie prowadzenia działalności gospodarczej. O tym świadek dowiedział się w czasie przesłuchania przez funkcjonariusza Policji we wrześniu 2014 roku (świadek skorygował pierwotne twierdzenie, że o tym fakcie dowiedział się w listopadzie), a następnie sprawdził tę informację na stronie Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej, gdzie była adnotacja o tym zakazie. E. G. (1) potwierdził też fakt rozmowy po powyższym sprawdzeniu informacji uzyskanej w czasie przesłuchania, z oskarżoną na temat orzeczonego prawomocnie zakazu oraz wypowiedzenie umowy i zakończenie współpracy z firmą oskarżonej. Przyznał, że w 2014 roku faktycznie firmę prowadziła jego córka A. A. (2), ale nie przebywał na zwolnieniu lekarskim, jest na emeryturze. Nie miał informacji o chorobie oskarżonej od lutego 2014 roku.

Świadek A. A. (2) potwierdziła okoliczności podawane przez E. G. w zakresie prowadzenia księgowości firmy oskarżonej, składania co miesiąc deklaracji VAT-7, jak również uzyskania przez E. G. wiedzy w zakresie orzeczonego wobec oskarżonej zakazu prowadzenia działalności gospodarczej i przeprowadzonej w tym temacie rozmowy z T. K., która poinformował wówczas, że były odwołania, „wyrok jest nieprawomocny i żeby się nie stresował”. Świadek potwierdziła też obowiązek przekazywania dostarczonych jej przez klientów biura zwolnień lekarskich i po okazaniu przez oskarżoną potwierdziła przekazywanie dwóch takich dokumentów przyjętych przez świadka w dniach:

19.08.2014r. i 11.09.2014r. A. A. zeznała też, że do czasu zakończenia współpracy z oskarżoną, T. K. przynosiła do biura faktury i biuro postępowało zgodnie z umową dotyczącą prowadzenia rozliczeń dla tej firmy.

Wyjaśnienia oskarżonej T. K. (1) są w ocenie Sądu wiarygodne wyłącznie w części, w jakiej znajdują potwierdzenie w pozostałych dowodach zgromadzonych w niniejszym postępowaniu i to tylko w zakresie potwierdzonym w wersji przedstawionej przez świadków oraz mających oparcie w dowodach z dokumentów.

Dlatego też wiarygodne są te wyjaśnienia oskarżonej, które dotyczą okoliczności prowadzenia od wielu lat działalności gospodarczej, jak i tego, że to właśnie oskarżona zajmowała się sprawami firmy, a księgowością i rozliczeniami, w tym z US, zajmowało się biuro E. G.. Wiarygodne jest także wyrażone w wyjaśnieniach przez oskarżoną przyznanie, że w okresie z aktu oskarżenia prowadziła działalność gospodarczą, do dnia 26.11.2014r. W tym zakresie brak podstaw do kwestionowania wyjaśnień oskarżonej, gdyż znajdują one potwierdzenie w zeznaniach świadków oraz dowodach z dokumentów zgromadzonych w sprawie.

Niewiarygodne są natomiast wyjaśnienia oskarżonej, w których podała, że prowadzenie przez nią działalności gospodarczej w okresie wskazanym w a/o polegało na wniesieniu apelacji, wykonywaniu czynności jako odpowiedzi na pisma z Sądu w związku z prowadzonymi sprawami, a także jakoby nie dokonywała w tym okresie zakupów ani sprzedaży towarów, kupowała jedynie na firmę znaczki w związku z korespondencją, uiściła też opłatę za telefon na firmę. W zakresie realizacji wcześniejszych umów oraz transakcji jakie były realizowane, czy zawierania nowych umów oskarżona zasłoniła się niepamięcią. Niewiarygodne są także zeznania E. G., w których twierdził, że od lutego 2014 roku oskarżona nie miała faktur sprzedażowych i świadczących o świadczeniu usług przez firmę oskarżonej, a dostarczała dokumenty dotyczące kosztów np. opłaty za telefon, zakupów artykułów biurowych.

Nasuwa się tutaj nieodparte wrażenie po pierwsze: bagatelizowania przez oskarżoną orzeczonego zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, a po wtóre: uzgodnienie powyższej kwestii dotyczącej opłaty za telefon i zakupu artykułów biurowych przez oskarżoną ze świadkiem. Wyjaśnienia oskarżonej i zeznania E. G. w tym zakresie nie wytrzymują jednak konfrontacji z zeznaniami G. G. i T. F., a także dowodami z dokumentów w postaci kserokopii deklaracji VAT-7 (k- 15-22), z których jasno wynika, że oskarżona prowadziła działalność gospodarczą w okresie orzeczonego prawomocnie zakazu jej prowadzenia i dokonywał zarówno sprzedaży jak i nabycia towarów. A nie sposób uwierzyć w to, że kwoty wskazane w poszczególnych deklaracjach były wydatkowane na zakup znaczków pocztowych czy opłaty za telefon.

Całość wyjaśnień T. K. (1), nawet w ich części bez wątplenia zgodnej z innymi dowodami, cechuje chęć uwolnienia się od odpowiedzialności za działania objęte niniejszym postępowaniem. T. K. (1) przeinacza przy tym fakty dopasowując je do swoich wyobrażeń na ich temat i dokonując ich nadinterpretacji. Powyższe obrazuje wyraźną tendencyjność wyjaśnień oskarżonej i dążenie do wykluczenia swojej winy, co w dalszym stopniu, po sprzeczności z innymi dowodami, przemawia za odmówieniem przyznania przymiotu wiarygodności tym wyjaśnieniom oskarżonej, które nie znajdują potwierdzenia w uznanych za wiarygodne dowodach.

W niniejszej sprawie został przeprowadzony dowód z opinii biegłych z zakresu psychiatrii. Opinia powyższa jest w ocenie Sądu pełna, szczegółowa, nie wymaga w żadnym kierunku uzupełnienia, a fachowości i rzetelności wydających ją biegłych Sąd nie zamierza kwestionować. Jako taka stanowiła też podstawę ustaleń w zakresie poczytalności oskarżonej zarówno w chwili popełnienia zarzucanych jej czynów, jak i obecnego stanu psychicznego oskarżonej, a wnioski z niej wynikające zostały przez Sąd w całości uwzględnione.

Reasumując, należało przypisać oskarżonej popełnienie czynu z art. 244 kk doprecyzowując opis czynu w zakresie czasu jego popełnienia, zgodnie z wynikami przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego (pierwsza deklaracja VAT-7 złożona za miesiąc marzec 2014 roku).

Przestępstwo z art. 244 kk jest skierowane bezpośrednio przeciwko wymiarowi sprawiedliwości i w sytuacji sprawców takich jak oskarżona konieczna jest zdecydowana reakcja ze strony Sądu, gdyż patrząc na zachowanie oskarżonej i jej jawne lekceważenie prawomocnego orzeczenia Sądu zastanowić się należy nad skutecznością orzekanych kar i

środków karnych. Okazują się one bowiem niejednokrotnie tylko „papierowym straszakiem” i nie spełniają swoich celów zwłaszcza w zakresie zapobieżenia powrotowi do przestępstwa oraz wdrożenia sprawców do przestrzegania obowiązującego prawa.

Wobec treści opinii sądowo – psychiatrycznej zasadnie zostało przyjęte działanie oskarżonej w warunkach z art. 31§2 kk.

Rozważając nad wymiarem kary Sąd miał na uwadze wskazania zawarte w art. 53 kk i wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i przemawiające na korzyść oskarżonej. Jako okoliczności obciążające niewątpliwie należy uznać powszechność tego rodzaju przestępstw i ich szczególnie negatywny wydźwięk, a także wątpliwości co do mentalności osób prowadzących, mimo zakazu - tak jak wówczas oskarżona - działalność gospodarczą i ich wiarygodności oraz zaufania jako kontrahentów i uczestników obrotu gospodarczego oraz karalność T. K. w dacie popełnienia przestępstwa. Oskarżoną obciąża także całkowity brak skruchy i krytycyzmu co do swojego czynu. T. K. (1) cechuje skrajna chęć przedstawiania siebie w pozytywnym świetle i obwiniania innych za zaistniałą sytuację. W istocie Sąd nie dostrzegł żadnych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej, limitując wymiar kary znacznym stopniem winy i społecznej szkodliwości czynu oraz celami prewencyjnymi i wychowawczymi, jakie ma zrealizować wymierzona kara.

Mając powyższe na względzie Sąd wymierzył oskarżonej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności uznając, iż kara w takim wymiarze - zwłaszcza biorąc pod uwagę zagrożenie karą za tego rodzaju przestępstwo – nie może zostać uznana za nadmiernie surową czy nieadekwatną do wskazanych powyżej okoliczności, do charakteru popełnionego przestępstwa, jego społecznej szkodliwości, a zasadnym jest przyjęcie, że spełni swoje cele w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej.

Jednocześnie Sąd przyjął, iż oskarżona z faktu skazania będzie jednak w stanie wyciągnąć pozytywne wnioski na przyszłość i nie będzie ponownie naruszać obowiązującego prawa, co pozwoliło na skorzystanie wobec oskarżonej z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Zaś 3-letni okres próby, wskazany w punkcie II części dyspozytywnej wyroku, oraz groźba zarządzenia kary w tym okresie będzie wystarczający dla osiągnięcia wobec oskarżonej celów kary, zwłaszcza w zakresie zapobieżenia powrotowi do przestępstwa i skutecznie powstrzyma T. K. od podejmowania jakichkolwiek działań, mogących naruszać porządek prawny.

W czasie orzekania przez Sąd, w związku z nowelizacją ustawy Kodeks karny z dniem 01.07.2015r., koniecznym było ustalenie i zastosowanie - zgodnie z treścią art. 4 kk - ustawy względniejszej dla sprawcy. Wskazać należy, iż brzmienie przepisu art. 244 kk uległo zmianie, lecz nie w zakresie treści stawianego oskarżonej zarzutu. Nie zmieniło się natomiast zagrożenie karą przewidziane w tym przepisie. Natomiast zmianie uległy zasady oraz podstawy skorzystania z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary określone w art. 69 kk i 70 kk. Porównując uregulowania obowiązujące w tym zakresie w czasie popełnienia przez oskarżoną przestępstwa oraz w czasie orzekania przez Sąd wskazać należy, iż przepisami względniejszymi dla sprawcy są przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r., choć przepisy obowiązujące obecnie tj. od dnia 01.07.2015r. pozwalają na określenie krótszego okresu próby (pod roku do lat 3). Natomiast pozostałe instytucje związane z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności, w tym w szczególności treść art. 72§1 kk i obligatoryjność orzeczenia obowiązku probacyjnego jest niewątpliwie niekorzystna dla oskarżonej.

Stosownie do wniosku obrońcy wyznaczonego oskarżonej z urzędu Sąd na mocy art. 618§1 pkt 11 kpk zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata Z. G. wskazaną w punkcie III części dyspozytywnej wyroku kwotę 1756,44 złotych brutto (tj. kwoty: 420 za postępowanie przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym oraz stawkę minimalną podwyższoną o 20% za dodatkowe posiedzenia sądu) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu. Zgodnie z art. 29 ust. 1 i 2 ustawy prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 3 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, za

nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu adwokatowi należy się wynagrodzenie w wysokości określonej w wyżej wskazywanym rozporządzeniu.

Sąd nie przyznał w/w kosztów w wysokości wynikającej z przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 05.11.2015r.), bowiem zgodnie z treścią art. § 22 cyt. rozporządzenia do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia (01.01.2016r. – przypomnienie Sądu) stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Na podstawie art. 626§1 kpk w zw. z art. 627 kpk Sąd w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku orzekł o kosztach sądowych zasądzając je w całości od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa, jednocześnie wymierzając oskarżonej opłatę w kwocie 180 złotych na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych uznając, iż uiszczenie powyższych kosztów i opłaty przez oskarżoną nie będzie stanowiło dla niej zbytej dolegliwości.